

V mojej básni som sa, ako ste si mohli všimnúť, snažil čo najviac prevteliť do človeka, resp. do spoločnosti postihnutej vojnou. K môjmu „prevteleniu“ mi dopomohla kniha od W. I. Tochmana: *Ako by si kameň jedla* a aj priložené články od pani Vicenovej.

Moje dielo som rozdelil na dve časti – v prvej časti som sa hral s myšlienkou o prežívaní vojny u jednotlivca – nad čím rozmýšľa, čo je jeho novou dennou rutinou či ako vníma prítomnosť. V druhej časti sa venujem jednotlivcovi, ktorý nesie bremeno ťaživých spomienok zo sledu udalostí, lepšie mesiacov či rokov. Vyjadrujem obrovskú bolesť a boľavé trmácanie sa životom po tom všetkom, čo sa v jednom období života odohralo; strach a až hrôzostrašné zobúdzanie sa z nočných môt, následné pozretie von z okna a uvedomenie si, že to bol „len“ sen; stratu a všetky prázdne dni s ňou spojené (keby len dni); smútok a všetky prázdne pohľady s tvárou zjazvenou po nekončiacich sa slzách; plachosť skombinovanú so zrýchlenou chôdzou a s ohromným preľaknutím, keď na vás niekto cudzí prehovorí; utrpenie, ktoré ani po toľkých odmodlených ružencoch nepoľavuje a mučí vás naďalej; či trvalé poškodenie a s ním to krvilačné uvedomenie, že minulosť nezmeníme, prítomnosť si kvôli minulosti už nikdy viac neužijeme a budúcnosť pre nás znamená blížiaci sa spása – smrť.